

چهارشنبه ۱۰ نوامبر ۲۰۲۱ شب همبستگی با مردم افغانستان و پناهندگان در شهر استراسبورگ - فرانسه. بیش از ۶۰۰ شهروند فرانسوی، پناه جویان و دوستان مردم افغانستان شرکت کرده بودند و به خاطر مراعات قوانین بهداشتی و کوید ۱۹ زیادی نتوانستند داخل سالون شوند. موسیقی، نمایش عکس و تابلو، بیان خاطرات تلخ از رویداد های اخیر، نمایش دو فیلم کوتاه، شعر و... جز برنامه شب همبستگی بود. شهردار استراسبورگ خانم برسگیان با حمایت از پناهجویان و مردم افغانستان درین شب شرکت و سخنرانی کوتاهی انجام داد.

ظاهر دیوانجگی

متن زیر بزبان فرانسه پیش در آمد شب بود که درین جا به فارسی برگردان شده است.

۱۵ اگست گذشته طالبان وارد کاخ ریاست جمهوری شدند، حال آن که رئیس جمهور به امارات متحده عربی متواری شده بود.

بعضی ها از خودشان می پرسند: چه شد که ناگهان کشور به دست یک گروه مسلح متحجر افتاد حال آنکه مردمی که بیست سال پیش حکومت سیاه آنها را تجربه کرده بودند، هیچ علاقه ای به آنها نداشتند؟ این راز به سال ۲۰۱۲ بر میگردد که طالبان دفتر سیاسی خود را در دوحه، پایتخت قطر باز کردند. رفته رفته برخی از کادرهای طالبان که در لیست سیاه قرار داشتند و آنها را تروریست می دانستند، از اردوگاه گوانتانامو و زندان های پاکستان آزاد شدند. آنگاه این افراد در میان نمایندگان همین طالبان یافت شدند که مذاکرات را با آمریکا به پیش می برند. ۲۹ فبروری ۲۰۲۰، در دوحه، یک معاهده میان آمریکا و اینان امضا شد. مطابق با گفته های برخی منابع، این معاهده شامل ۴۰۰ فحه است که فقط ۴ فحه آن انتشار یافته است. بقیه جزء اسرار دفاعی قرار گرفت است! مطابق با این منطق، برای پیش بردن روند [لح، نماینده دولت آمریکا از حکومت افغانستان خواست تا زندانیان طالبان را که در میان شان افرادی متهم به جنایات بزرگ قرار داشتند، آزاد کند. در نتیجه ۵۰۰۰ زندانی یکبار و ۲۰۰۰ بار دیگر آزاد شدند که بخشی از آنها بسیار خطرناک بودند. مایک پومپئو در یک اعلامیه اقرار کرد که «ما میدانیم که آزاد کردن این زندانیان بسیار ناپسندیده است».

Agence France-Presse le 7 août 2020

این آزاد سازی ها شهروندان افغانستان را بسیار متنفذ و خشمگین کرد ولی مانع از آن نشد که طالبان خشونت بی حد و مرز خود را ادامه ندهند: سوء فقه های انتحاری، انفجار بمب ها، قتل شخیت ها و همین طور زنان جامعه مدنی افغانستان یا آنها که در استخدام حکومت سابق افغانستان قرار داشتند. شاهدین متعددی وجود دارند که میگویند که ارتش دستور داشت که مقاومت نکند و فرمانداران شهرهای بزرگ دستور داشتند محل استقرار خود را به شورشیان تسلیم کنند. اکنون با گذشت زمان میتوان دید که در عملیاتی بسیار برنامه ریزی شده، یک بدهستان سیاسی انجام گرفته است. بدین ترتیب طالبان در جنگ پیروز نشدند: افغانستان به آنها تقدیم شد.

طالبان آراء عمومی را قبول نداشتند و ندارند. بنا بر این آن ها منتخب مردم نیستند. در دوران انتخاباتی که طی بیست سال گذشته انجام گرفت، آن ها انگشتان رأی دهندگان را قطع کردند. شهروندی را که برای رأی دادن میرفتند به مرگ تهدید کردند. طی بیست سال جنگ، آن ها پلها، راه ها و مکاتب را ویران کردند. تیرهای انتقال برق را منفجر کردند تا زندگی را برای شهروندان نا ممکن کنند. علاوه بر این ثروت ها و میراث فرهنگی کشور را تخریب کردند. غارت موزه ها و انهدام پر سر و [دای مجسمه های بودا را به خاطر بیاورید. بدین ترتیب طالبان هیچ مشروعیتی برای تبدیل شدن به اربابان کشور را ندارند.

ما برای شما از اعضای جامعه مدنی در افغانستان سؤال کردیم. آنها به ما می گویند که از زمانی که طالبان روی کار آمدند، چهره کشور تغییر کرده و این سرزمین ناشناس شده است. انگار بر این مملکت خاکستر مرگ افشانده اند. دیگر خنده وجود ندارد؛ شوخی نیست؛ شب نشینی و مهمانی دیگر وجود ندارد. کشور بی [دا و بدون موسیقی مانده است. آواها در گلوها دفن شدند، کلمات دیگر به [ورت عادی نمی چرخند. یک خود سانسوری وحشتناک حاکم شده است. مردان دیگر مانند گذشته لباس نمی پوشند. ریششان را بلند می کنند و می کوشند به چشم نیابند. زنان دیگر خارج نمی شوند مگر آن که در برقع پیچیده شده باشند. چهره شهرها با حضور طالبان آغشته شده است که به همراه خود سلاح های مدرن دارند که آمریکائی ها برایشان گذاشته اند.

پس کوچه ها خالی اند و کوچه ها به کویر شباهت دارند. مردم هجوم می برند به مرزهای ایران، تاجیکستان، ازبکستان و حتی به پاکستان که کشور زادگاه برخی از آنان است. اقد [اد کاملاً متوقف شده است. کارمندان دولت حقوق خود را دریافت نمی کنند. مردم دیگر پول برای خریدن اغذیه ندارند. قیمت ها تا 30 الی 50 در [د بالا تر رفته اند.

در بازارها، پدر- مادرها دارائی های خود را حراج می زنند. در بعضی نقاط دیده شده که خانواده ها کوکان خودشان را می فروشند. گرسنگی کشور را تهدید می کند. زمستان، سخت ترین ف [ال افغانستان، فرا می رسد. هر سال سرما قربانی می گیرد ولی امسال قربانیان بیشتری خواهیم داشت. یک فاجعه انسانی در راه است.

طالبان درب خانه‌های نظامیان پیشین، مأمورین انتظامی و فعالین اجتماعی را می‌کوبند. آن‌هایی که دستگیر می‌شوند دیگر به خانه‌های خود باز نمی‌گردند. آنها به شکل اسرار آمیزی ناپدید می‌شوند. طالبان مانند گذشته، اعدام‌ها را اعلام نمی‌کنند.

بدین ترتیب گروهی که طالبان نامیده میشوند در کاخ ریاست جمهوری مأوا گزینند. چه شغلی و چه مهارتی دارند؟ : بمب‌گذاری، تربیت گروه‌های انتحاری، کشتار، بریدن دست، تخریب زیرساخت‌های کشور و نابود کردن زندگی!!

دنیا چشمش را می‌بندد حال آن‌که میبیند که در دولت طالبان ۱۷ تروریست نشسته‌اند که نامشان در فهرست سیاه قرار داشت. می‌بیند که هنر، فرهنگ، تمدن و شهروندی در کشوری که گهواره تمدن‌ها بود ناپدید خواهند شد. ما امشب اینجا هستیم تا فرانسه، اروپا و سراسر دنیا به حرکت در بیایند و نگذارند که افغانستان در زیر پای طالبان له شود.

